

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, γρυσσὺ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις * * Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. * * (συνέχεια). — Γαβριήλ Πρεβόστ : Ἡ ΔΟΥΛΗ, μετάφρασις Δ. Μ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω καί, ὥς εἰ καταληφθεὶς ὑπὸ μαγείας, παρετήρουν ἀτενῶς τὴν ἀκίνητον καὶ ὠχρὰν ἐκείνην εἰκόνα, τῆς ὁποίας οἱ ἄγριοι καὶ βλοσυροὶ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν ἰδίων μου. Ἀδριστεῖς τὶς φόβος μὲ κατελάμβανε. Καὶ τότε ἔντρομος ἀνεμνησκόμεν γεμκανικοῦ τινος μύθου περὶ τινος ἀνθρώπου, ὅστις ἀπώλεσε τὴν σκιά του, καὶ ἠρώτων ἑαυτὸν πῶς ἡ ὄψις μου ἔλαβε τοιαύτην νεκρικὴν χροιάν... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήλθον ἐκεῖθεν χωρικοὶ τινες καὶ ἐκρύβην ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἵνα μὴ τοὺς τρομάξω.

'Εν τούτοις ἡ μακρὰ ἀπουσία μου ἦτο ἐπόμενον ὅτι θὰ ἀνησύχει τὴν Ἀρτεμιν. Περὶ λύχνων ἀφάς, ἐπανήλθον εἰς τὸ φρούριον ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, χωρὶς ν' ἀπαντήσω οὐδέν· ἀλλὰ παραδόξως εὗρέθην ἀπέναντι τοῦ γέροντος Φριξ, ὅστις μὲ περιέμενεν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

— Εἶνε τόση ὥρα ποῦ σὰς περιμένουν νὰ δειπνήσετε, μοὶ εἶπε· πῶς, διὰ τί ἐκδύεσθε;

— Δὲν θέλω ὑπαγε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν ἀνδοχὸν μου, ὅτι εἰμαι ὀλίγον κουρασμένος καὶ ὅτι τὴν παρκαλῶ νὰ με συγχωρήσῃ.

'Ενῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ πάλιν.

— Φριξ, τῷ εἶπον, δὲν νομίζεις ὅτι εἰμαι ὀλίγον διαφορετικὸς ἀπόψε;

Μὲ παρηγόρησε μετὰ βλέμματος ἐστατικῷ.

— Ὅπως διόλου, κύριέ μου, ἀπήντησε, παρὰ μόνον ποῦ τὸ φόρεμά σας εἶνε σχισμένον εἰς δύο μέρη... Θὰ ἐπιάσθῃτε ἀπὸ τ' ἀγκάθια.

Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν, ἔτρεξα πρὸς τὸν κηθρέπτην.

Ἡ ὠχρότης μου ἦτο ἔτι μᾶλλον κατὰ φανῆς ὑπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ φωτός. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου.

δὲν ἔπρεπε πλέον ν' ἀμφιβάλλω, ἤμην ἐρμαιον φρεναπάτης. ἤμην... παράφρων! Ὁ Φριξ ἐπανήλθε, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δεῖπνόν μου.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, μοὶ εἶπεν· ἤθελε νὰ ἔλθῃ...

— Κλείτε καλὰ, τῷ εἶπον, διὰ νὰ μὴ εἰσπορέσῃ νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὡ! τὴν ἐβεβχίωσα ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε, ὅτι εἰσθε μόνον κουρασμένοι.

— Πολὺ καλὰ! τῶρα ἄφησέ με μόνον, θέλω νὰ ἐργασθῶ.

— Ἀλλὰ θὰ πεινᾶτε καὶ πρέπει νὰ μείνω διὰ νὰ σας περιποιηθῶ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, ὑπαγε!

Ἐμείνα μόνος.

Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν εἰς τὸ φρούριον.

Καὶ τότε ἤρχισα νὰ ἐξετάζω ἐν πρὸς ἐν τὰ φοβερά συμπτώματα τῆς παραφροσύνης καὶ ἐθαύμαζον διὰ τὴν εὐκρίνειαν, μεθ' ἧς τὸ πνεῦμά μου ἀνεπὸλει τὰς τραγικὰς ἱστορίας ἀνθρώπων τινῶν, οἵτινες κατέστησαν παράφρονες ἕνεκα τῆς μοχθηρίας καὶ τῶν καταδρομῶν τῶν συγγενῶν τῶν... Ἐντρομος ἔλαβον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης μου τὰ συγγράμματα διχρόρων σοφῶν συγγραφέων, καὶ ἀνέγνωσα ἀπλήστως τὰς ἐπὶ τῆς παραφροσύνης μελέτας τῶν· ἀλλὰ δὲν εὗρόν τι δυνάμενον νὰ με παρηγορήσῃ.

Ἐκάστου παράφρονος περιγραφή μοὶ ἐφαίνετο κάτοπτρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνεγνώριζον ἑαυτὸν ὅπως δὲ εὐαίσθητός τις χειρουργός, ὅταν ἐπιχειρῇ ἐγχειρίσιν τινά, αἰσθάνεται πονουῦντα τὰ στήθη του, ὥς εἰ νὰ ἐπεχειρεῖ ἐπ' αὐτῶν τὰς διὰ τῶν ὀργάνων του διατομὰς, οὕτω καὶ ἐγὼ ἡσθάνομην βαθυτάτην λύπην καὶ ἀγωνίαν, ὅσας ἀνεγίνωσκον τὰς μελέτας ἐκεῖνας. Προσεπάθησα ν' ἀποδιώξω τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς, ἀλλ' ἀδύνατον! Ἀκατάσχετος μαγεία ἐκράτει προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῶν σελίδων ἐκείνων καὶ κατέτρωγον αὐτὰς ἀσθμαίνων. Ἀκατανόητος δύναμις εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀφευκτως θὰ ἐνίκωμην εἰς τὴν πάλιν ταύτην.

Ἄγνοῦ ἐπὶ πόσῃ ὥρᾳ ἤμην εἰς τοιαύτην θέσιν...

αὐτὴν θέσιν... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἀνεγίνωσκον, ἤρχισα συγχρόνως νὰ χειρονομῶ, ὡς ἐξοχος ἡθοποιός.

Ἡγέρθην καὶ ἔρριψα τὸ βιβλίον μακρὰν ἐμοῦ· πλήρης ὀργῆς ἔτρεξα καὶ ἔσχισα αὐτὸ διὰ τῶν ποδῶν μου.

ΚΓ'

Ἡ ἡμέρα μὲ κατέλαβεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μου μὲ ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων. Αἱ ὠχραὶ ἀκτίνες τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου ἔπιπτον ἐπὶ τῶν κιτρίνων φύλλων τῶν δένδρων, αἱ δὲ ἀναθυμιάσεις τῆς λίμνης, ἐγειρόμεναι, ἐκυμάτιζον ὑπεράνω τῆς χλόης, ὡς μεγάλη νεκρικὴ σινδὼν ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ πᾶν ἤδη ἐξέπνεεν, οἱ δὲ κόρακες, περιπτάμενοι ὑπεράνω τῶν πύργων, ἐξέβαλλον κραυγὰς γοεράς.

Ἐνῶ δὲ εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ ἐνθυμηθῶ πῶς εὗρέθην ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου, ἐλαφρὸς θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ Φριξ προὔχωρησεν ἀκροποδητὴ, ὅτε δὲ ἐβεβχίωθη ὅτι δὲν ἐκοιμώμην.

— Εἰσέλθετε, κυρία, εἶπε.

Συγχρόνως δὲ ἐνεφανίσθη ἡ Ἀρτεμις.

— Πῶς ἐδῶ! ἀνέκραξα, ὅτε ὁ Φριξ μὲς ἀφῆκε μόνους.

— Ὅλην τὴν νύκτα σ' ἐσκεπτόμην, ἀπήντησε· δὲν ἐτόλμησα νὰ στείλῃ τὴν Αἰκατερίνην καὶ πολλὰκις μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἔλθῃ μόνη... Ἀνδρέα, τί σου συνέβη λοιπόν; Ὑπέφερες πολὺ, τὸ βλέπω, τὸ προκασιθάνομαι!

Τότε ἀνεμνήσθην τῆς σκληρᾶς ἀγρυπνίας μου.

— Ἐβράδυνα εἰς μίαν ἐργασίαν... ἐψιθύρισα.

Ἡ Ἀρτεμις παρετήρησε τότε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐσπαρμένα βιβλία καὶ ἤγειρεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχον σχίσει διὰ τῶν ποδῶν μου· ὥρμησα νὰ το ἀρπάξω, ἀλλ' ἐν φύλλον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς της.

Πάραυτα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα.

— Θεέ μου! εἶπε μετὰ συγκινήσεως.

Πρὸς στιγμὴν ἐμείναμεν ἀκίνητοι καὶ ἀναυδοί· πάντα τὰ περὶ ἐμὲ ἐμαρτύρουν τὴν ἀγωνίαν τῆς παρελθούσης ἐκείνης νυκτός· μοὶ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ κρύψω τὴν πληγὴν τῆς καρδίας μου.